

Más vagyok?

„Más vagyok” – mondták már sokan.

„Máshogy nézek ki, mást szeretek, más dolgok érdekelnek, máshogy gondolkodom” – mondták már sokan.

De mi van akkor, ha én a „mások” között is „más” vagyok? – Kérdeztem én.

Hány film, könyv, történet szól arról, hogy valakit kiközösítettek egy közösségből, mert más volt a hovatartozása, külsője, szexualitása, meggyőződése vagy a származása? – Több százezer.

Mi a legtöbb ilyen történet vége? – Az, hogy az „átlagos” emberek belátják, hogy mindenki más egy kicsit, és tulajdonképpen mindenki ugyanolyan fura, csak a maga sajátos módján. Vagy a „másként” megbélyegzett főszereplő megtalálja a szintén „más” emberek csoportját.

Boldog Gyermekkor

A gyermekkorom örömteli volt és szabad. Nagy szerencsémre olyan szülőkkel lettem megáldva, akik pártolják a szabadságot és a kreativitás kibontakozását. Egy nővérem van, három év van köztünk, így máig közeli a kapcsolatunk. Mindketten magántanulók voltunk, a szüleink egyik legjobb döntése volt, ezáltal tudott kibontakozni az igazi személyiségünk is kreativitásunk, amit a rendszer általában bekebelez. Természetesen az iskolarendszer nem nézi jó szemmel, ha két gyermek, aki egészséges és nem él sportoló otthon tanul.

A szüleim először keresztény iskolába írtak be, ahol sok ismerősünk volt, hiszen a családuk is ahhoz a keresztény közösséghez tartozott, akiktől sokan ebben az iskolában tevékenykedtek. A szabályok egyszerűek voltak; tanulj, fél évente vizsga. Alapvetően meg voltam elégedve ezzel, a szüleim mindig segítettek a tanulmányaimban, de én már kicsi gyerekként is szerettem egyedül tanulni, persze nem az iskolai tananyagokat. A vizsgákon jól szerepeltem, én is, a nővérem is. Mégis mire harmadikba léphettem volna kiraktak az iskolából, nem támogatták tovább magántanulói státuszunkat. Ez mindig is így ment, iskoláról iskolára keresgélünk, hogy talán valahol pártolják a szabadságot és az egyéniséget. Több iskolában ért megaláztatás a tanárok részéről amiatt mert otthon tanultam. Ha valamit véletlenül nem tudtam, arra fogták, hogy otthon biztos nem tanulok rendesen. A valódi indoka a tudásom esetleges hiányának az volt, hogy a gyerekek elég gyakran nem ugyanazt tanulják az iskolában, mint ami a tankönyvben van. Én pedig mindig abból tanultam, amiből kérték, hogy tanuljak, tankönyvből. Emiatt nem igazságos módon voltam számon kérve.

Sokan feltették nekem a kérdést: „Na de mit csináltál egész nap otthon?” Játsoztam a játékaimmel, rajzoltam, festettem, gyöngyöt fűztem, aszfaltkrétával rajzoltam — megszámlálhatatlan kézműves alkotást készítettem, kiélve a kreativitásomat. Gyakran piknikeztünk a Duna-parton, csigaházakat gyűjtöttem, játszótérre jártam, és sokszor kirándultunk is együtt különböző erdőkben, mezőkön. Sok időt töltöttem a családommal, barátaimmal beszélgettem, és közösen sütöttünk-főztünk anyukámmal.

Gyakran kérdezték tőlem azt is: „Ha nem jártál iskolába, hogy voltak barátaid?” — mintha barátokat csak az iskolában lehetne szerezni. Nekem a játszótér, a keresztény közösségek, a Duna-part, vagy

éppen a mező, ahol egy kislánnyal együtt etették a kecskéket, mind olyan helyek voltak, ahol barátságok szövődtek.

Arra a kérdésre pedig, hogy „nem egy burokban éltél-e?”, büszkén mondhatom, hogy épp ellenkezőleg: többet mozogtam a világban, mint a korosztályom nagy része. Nyitottabb voltam az emberekre és a világra, és többet tudtam róla, mint az átlag gyermek, hiszen én valódi dolgokról tanultam – a világról, az életről, és a fontos értékekről – minden egyéb, kevésbé hasznos iskolai tananyag mellett.

A beszűkült gondolkodású tanárok elítélték az otthon tanulásom és törekedtek is ennek megszüntetésére.

A Rendszer Árnyékában

2018-ban amikor épp a hatodik osztályt végeztem egy új fejezet nyílt a családnak számára. A nővérem ekkor már gimnazista volt és mivel zenei iskolába járt rengeteg gyakorlati órája volt, saját döntése alapján tehát elkezdett rendes nappali tagozatos diákként tanulni. Legtöbb nap reggeltől estig bent volt az iskolában. A testvérem velem ellentétben elég maximalista volt, így első „rendes” iskolai évében a kelleténél jobban túlhúzta magát. Kimerült és sokszor betegeskedett, egyéb pszichés baja is voltak. Ennek eredményeképpen sok súlyt veszített. 2018 májusában apám orvoshoz vitte, aki azonnal be akarta fektetni a kórházba és csöveket ledugni a torkán, hogy pótolja a kilókat. Apám úgy gondolta ez egy kegyetlen megoldás és a nővéremnek valódi segítségre van szüksége, így nem hagyta, hogy a testvérem ilyen kegyetlen dolgokat éljen át. Ennek meg lett a várható eredménye, az orvos felnyomta a szüleimet gyermekveszélyeztetés miatt a gyámügynek. A gyermekvédelem „szakemberei” azonnal támadtak, a segítő szándék írmagját sem lehetett felfedezni bennük. Választás nem volt; vagy engedelmességtünk minden kérésüknek, vagy retteghettünk mik lesznek a következmények. Így hát szabad választás híján a nővéremet különböző kezelésekre kellett vinni, aminek természetesen eleget tettünk. Még egy kihallgatásra is el kellett mennünk, ahol a szájunkba adtak olyan dolgokat, amik nem történtek meg soha. A megfélemlítés minden eszközét bevetették.

Elhurcolás és börtön

Július 16-odikán reggel a gyámügy ismét kijött hozzánk, körülnéztek és elmentek. Majd délután tíz darab rendőrrel karöltve visszajöttek. Nem tudom mennyire jogerős két tini lányra ennyi rendőrré jönni, majd elvezetni őket. A gyámügy megállapítása az volt, hogy nem voltunk közreműködőek, ebből kifolyólag a nővéremet kiemelték családból, mint veszélyeztetett gyereket, azzal az indokkal, hogy túl sovány. Engem szintén kiemelték, indoklás egy határozatban, egy papírban nem volt írva. Engem miért ne alapon vittek el, ami egy jogállamban nem kéne megtörténjen. Először pár napra a kórházba vittek minket, ahol megállapították, hogy nekem semmi bajom, a nővérem pedig elvileg anorexiás. Ezután a nővérem tovább küldték egy másik kórházba, engem pedig egy gyermekotthonba. Mai napig üldöz a nap amikor a gyermekvédelem védtelenül elítélt és kvázi börtönbe zárt.

Ez a gyermekotthon egy ideglenes fajta volt, emiatt mindenféle gyermek volt összerakva, a lakhatási válsággal küzdőtől a késelő drogosig. Bár sokak megkérdőjeleztek ebben, de ez a hely valóban is egy börtönre hasonlított. Az ablakok berácsozva, a nevelők gyakorlatilag úgy viselkedtek, mint a börtönőrök, a megalázás mindennapos volt, a koszt pedig ehetetlen, néha még romlott is. Első néhány napomon nem is voltam képes enni semmit. A szüleim látogatási joga heti 3 napra korlátozódott, akkor is csak 2 órát lehetünk együtt. A tehetetlenség és a bizonytalanság lassan felőrölt ott bent. Az eredeti határozat alapján 30 napos ideiglenes kiemelésről volt szó, ám hamar kiderült, hogy ennél jóval több időt kell átvészelnem. A nővéremet hetente egyszer látogathattam egy kórházban, nagyjából fél órára. Új gyámot kaptam, akinek függősége volt a cigaretta, amit nagyon utáltam. Ezenfelül a gyámom folyton csak kritizálni tudott, külsőmmel, belsőmmel problémája volt. Tudni kell rólam, hogy ekkoriban elég fiúsan öltözködtem és a hajam is nagyon rövid volt, ennek semmi köze nem volt a nemi identitásomhoz, csupán szerettem a rövid haját és a fiús ruhákat, de ugyanúgy lány voltam és annak is éreztem magam. Ennek apropóján sok kiközösítés és bántás ért, főleg egy ilyen helyen. Általában leszbikusnak vagy transzneműnek hittek és nem akarta senki elhinni ennek ellenkezőjét. Fenyegettek veréssel és bántalmaztak sokat szóban, egyszer még egy jó nagy pofont is kaptam.

Első fürdéseim előtt az egyik nevelő azt mondta, hogy a saját törülközőmet nem használhatom, hanem használjam az ittenit, ezután a törülközős eset után enyhe kiütéseim lettek. Onnantól kezdve a ruháimmal próbáltam eltakarni és becsempészni a törülközőt. Privát szféránk nem volt, akkor nyitottak ránk amikor akartam.

Végig rettegetésben éltem bent, arra várva hátha kiszabadulok. Az egyetlen reménységem az volt, hogy a másodnagynénim (Apukám nagynénje) családon belül befogad, amit indítványozott is, azonban egy ilyen procedúra hosszú idő.

Bent az intézmény falai között az újakat mindig megkérdézték, hogy miért kerültek ide és mindenkinek megvolt a maga története és indoka kivéve nekem. „Én a semmiért kerültem ide” - mindig ezt feleltem. Ez volt a valóság, egy lány, akit kiragadtak a családjából mert túl nagy szabadságban és szeretetben élt. Volt egy-két gyerek, akikkel tudtam beszélni, akik inkább lakhatási vagy kevésbé súlyos problémák miatt kerültek be, de igazán nem illeszkedtem be, kirekesztett voltam és teljesen védtelen.

Egyik nap az egyik nevelő kitalálta, hogy a lányok hónaljját szőrteleníteni kell, ennél fogva akaratom ellenére meglettem borotválva. Ezzel az élménnyel kapcsolatos negatív érzéseimet nem sokan vették komolyan. Nem meglepő módon 18 éves koromig nem nyúltam a borotvához, ebből kifolyólag a kortársaim emiatt is kiközösítettek, hiszen milyen lány az, aki nem szőrtelenít.

Teltek a napok, hetek, az ügyem lassan haladt, a szeptember pedig közeledett, ami azt jelentette, hogy a magántanulói státuszommal tovább nem élhettem és nappali tagozaton kellett diák legyek. Így is történt, 7-edik osztályba léptem egy 8-adik kerületi iskolában. Első iskolai hetem könnyek közt folyt,

újabb elutasításokkal és szörnyű megkülönböztetésekkel kellett szembesülnöm. A következő héten hirtelen nagy változások következtek.

Rehabilitáció?

A nővéremet és engem áthelyeztek egy rehabilitációs központba, ami lényegesen nagyobb felüdülést jelentett számomra. Végre 53 pokoli nap után kiszabadultam a gyermekotthonból egy sokkal szelídebb környezetbe. Ugyan ez a hely is elég borzalmas volt, de össze se mérhető a kettő. Itt evészavaros és depressziós fiatalokat kezeltek. Én nem küszködtem semmi féle betegséggel, mégis hozzám is ki lett rendelve egy pszichológus, akinek egyetlen célja az volt, hogy az elmémbe verje mennyire jót tesz majd nekem az iskolarendszer. Komoly napirend szerint kellett itt élnem az életem, itt is rendszer szerint abba kötöttek bele, amibe csak lehet, de itt találtam kedves nővéreket is. A fiatalok, akikkel együtt éltünk itt bent, mind kedvesek és aranyosak voltak. A tanulás szintén az intézményen belül folyt, nem kellett iskolába járnom. Hétfégenként egy-egy napra elmehettünk a nagynénimhez, ezenkívül nem igazán mehettünk ki.

Itt bent a legnagyobb problémám az a bizonyos fejlesztéssel foglalkozó hölgy volt, aki úgy gondolta nem fogom megfelelően a ceruzát és hiába írtam már 6 éve ilyen fogással mindenképpen meg akarta ezt változtatni. Hetente többször kellett kézügyességi gyakorlatokat végeznem, a végére már nagyon untam. Az egész kéz fejlesztésnek az lett az eredménye, hogy nem változott semmi a ceruza fogásomban. Sok féle pszichológiai programon kellett részt vennem; jóga, rajzolás, asszociációs játék, kézműves foglalkozás, de egyik sem szabadított fel, inkább még nagyobb stresszben tartott, mert megfelelési kényszert kezdtem el érezni. Az alkotásaim többé nem az önkifejezésről szóltak, hanem az önvizsgálatról, egy-egy rajz csupán tükörképe a bennem rejlő hibáknak. Ekkor jöttem rá mit történik bennem igazán. A szabadságomtól megfosztottak, a kreativitásom a földbe tiporták, az önazonosságomat pedig én magam ástam el, mielőtt más megtehetette volna.

Újabb 2 hónap telt el, 2018 novemberében megszületett a döntés; a nagynénimhez költözhattünk. Nagyon örültem, azonnal a legjobb barátomhoz utaztam és együtt ünnepeltük a szabadulásomat. Ekkor még nem sejtettem, hogy a szenvedés és rabság koránt sem ért véget.

Kezdődhetett az iskolai életem.

Túlélés az iskolapadban

Iskola kezdés 13 évesen egy 8-adik kerületi iskolában, új otthonnal és nagyon sok feldolgozatlan friss traumával. Mióta elvitt a gyámügy 8 kg-t fogytam, egy pálcika emberre hasonlítottam, ez eleve egy jó alapja volt annak, hogy könnyen sebezhető célpont legyek. Az osztályom színes közeg volt, sok felé osztva, én gyorsan találtam magamnak bántalmazókat. Igazából azzal, hogy fiúsan néztem ki lány létemre tulajdonképpen céltáblát ragasztottam a hátamra. A tanárok vegyesek voltak, sokan sajnáltak, sokan lenézőek voltak. Volt egy tanárom, aki nyíltan antiszemita volt, én ugyan csak negyed részben

vagyok zsidó származású, emiatt nem tudom mennyire látszik rajtam valójában, de néha úgy éreztem nekem szegezi egy-két megjegyzését.

Sok mindent kellett pótolnom, de a jegyeimmel nem volt igazán gond, a négyes átlagot hoztam és hármasnál semmiből sem voltam rosszabb. Az osztályfőnököm törekedett arra, hogy valahogy sikerüljön a beilleszkedésem, de nem igazán ért el sikereket. Két lány osztálytársam intenzív bántalmazóim voltak, leginkább verbálisan, de előfordultak kisebb fizikai incidensek is, mint például a lapockám alatti rész állandó meglepetés szerű megbökése. Az osztályon kívül is alsótól felsőig folyamatosan a külsőm miatt kaptam megjegyzéseket, illetve minden nap megkaptam a kérdést, hogy most fiú vagyok e vagy lány.

Ekkor kezdtem elgondolkozni azon, hogy lehet érdemes lenne öltözködésben nyitni a picit lányosabb ruhák felé is. Vettem egy mintás fehér pólót, ami a lány részlegen volt található, de azért még a vagányabb kicsit fiúsabb stílusba sorolnám. A nagynénimnél máig hagyomány a szombatonként megrendezett családi ebéd, ekkor néhány rokon átjött és együtt ebédeltünk. Egyik nem túl közeli férfi rokonom (másodnagybátyám) egy húsvéti összejövetelen úgy döntött nem túl erkölcsös módon közelebb férközik hozzám. Ezek után heti rendszerességgel voltam molesztálva eme rokonom által minden szombaton. Nem mertem szólni senkinek, addigra már úgy éreztem a legtöbb helyzetben úgy is én maradok alul. Ezután elvettem a lányos ruhák felé való közeledést.

A nagynénim a rossz hangulatom miatt pszichológushoz vitt. Ez a kedves doktor nem értett a szakmájához, újra rajzolhattam fákat és válogathattam Dixit kártyákat. Elmondtam neki, hogy bántalmaznak az iskolában, erre azt felelte képzeljek el egy kismacskát amikor bántanak. A nagynénim is felismerte, hogy csak még rosszabb kedvem lesz a „terápiától”, emiatt pár hét után nem jártam tovább.

Amíg új otthonomban tartózkodtam hetente egyszer látogathattam a szüleimet egy kijelölt intézményben, ezt kevésnek tartottam ezért megszegtem a látogatási szabályt és akkor mentem hozzájuk, amikor én akartam. Emellett havonta látogatott egy gyermekvédelemtől kirendelt valamilyen fajta szakember, akinek mindig elmondtam mennyire gyűlölöm az iskolát, túl sok másról nem beszéltünk.

Volt egy nagyon kedves tanár úr az iskolámban, aki engem ugyan nem tanított, de mindig nagyon rendes volt velem. Ő mindig mosolygott, amikor elhaladt a folyosón, fiatal volt és azt hiszem ezáltal még tudott kötődni a gyerekekhez. Nem beszéltünk sokat, de megszerettem nagyon a kisugárzását és azt ahogy a diákokhoz viszonyul. Úgy éreztem, ha a rendszerben is léteznek ilyen tiszta szívű emberek, akik azért küzdenek, hogy fényt hozzanak a legkiszolgáltatottabbaknak, a gyerekeknek, akkor talán számomra is van remény.

A hetedik sok konfliktus, ármány és szenvedés után véget ért, de nem tudtam élvezni a nyári szünetet, folyton arra gondoltam, hogy mindjárt jön a következő tanév.

Nyolcadikban kicsit egyszerűbbek lettek a mindennapok és végül egy barátira is szert tettem, őt mai napig az egyik legközelebbi és legkedvesebb barátomnak tartom.

A továbbtanulás végig ott lebegett a levegőben, olyan helyre akartam bekerülni, ahol hasonló érdeklődési körű diákok vannak. tizenegy éves korom óta film készítéssel akarok foglalkozni különös tekintettel a forgatókönyvírásra és rendezésre. Ekkor már több amatőr filmet és videó projektet is készítettem. Körülbelül három középiskola volt, akik ezzel a témával foglalkoznak, mindegyiknek ellátogattam a nyílt napjára. Az írásbeli felvételeimre sokat készültem, de nem úgy sikerült, mint ahogy vártam, mégis a számomra legszimpatikusabb iskolába behívtak szóbelizni.

2020 márciusában a covid miatt bezárták az iskolákat, ennek nagyon örültem, végre pihenhettem. Ekkoriban kezdtem el érdeklődni a költészet felé, nagyon sok fájdalmam papírra tudtam vetni, a mai napig rengeteg verset írok.

Májusban kiderült, hogy felvettek abba a gimnáziumba amelyik számomra a legkedvezőbb volt. Ezenfelül egy újabb gyámügyi tárgyaláson kellett részt vennem, aminek eredményeképpen végre majdnem két év után hazamehettem. Az iskolai kötelezettségem sajnos megmaradt és továbbra is ellenőrizgettek, de már egyre kevésbé.

Az online iskola hamar eltelt és két pillanat alatt már a ballagásomon álltam a piros sport cipőmben.

A középiskola útvesztői

A gimnáziumtól rettegettem, megint új emberek új környezet. Végül sokkal jobban sült el, mint gondoltam. Kiemelkedően jó iskola volt a rendszerhez képest, szabadelvű és empatikus tanárok tanítottak ott javarészt, hatalmas kivétel volt a matematika tanárom, aki imádott minket szekálni és megalázni. Az iskolát továbbra is utáltam, napi nyolc órában rengeteg felesleges dolgot tanultam és eszméletlen kimerült voltam már az első évemben. Kilencedikben még nyitottabb próbáltam lenni és igyekeztem nyitni az új osztályom felé. Másféle közeg volt az, sokkal kedvesebb szelídebb diákok jártak oda, emiatt sikerült is egy-két szorosabb kapcsolatot kialakítanom. A fiúsabb megjelenésemet ért bántalmazások eltűntek, befogadóbb környezetbe kerültem.

Majd újra jött egy lezárás és kicsit fellelegezhettem. Sajnos a maximalizmus engem is megtalált és nem tudtam legyőzni, eszméletlenül sokat tanultam, céltalanul, csak hogy senki ne tudja azt mondani, hogy kevés. A szüleim mindig támogattak, ha kellett apám megcsinálta helyettem a házit, beadandót, és annyira szerettek, hogy sose érdekelték őket hányas vagyok.

Tizedik elején erős pánikrohamokkal küzdöttem, nagyon stresszeltem az iskola miatt és az elmúlt évek eseményei is gyötörtek rendszeresen. A sok aggodalomtól enni is alig voltam képes, úgy éreztem magam, mint egy háborús veterán, évekre rá is kísértének az emlékek. Az sem segített ebben a helyzetben, hogy az év végéig még rendszeresen kaptam leveleket a gyámügytől. Ebben a kétségbeesett helyzetben talált rám a szerelem, egy iskolatársam személyében, ami egy váratlan fordulat volt számomra. Pár hónap

ismerkedés után, kiderült, hogy a srác is gyengéd érzelmeket táplál felém, így úgy döntöttünk együtt folytatjuk utunkat. Ekkoriban egy olyan baráti társasághoz tartoztam az osztályon belül, ami az lgbtq közösség szerves része volt. Lehet véletlen egybeesés, de miután összejöttünk a barátommal, gyorsan eltávolodott tőlünk az egész banda. Majd későbbi beszélgetéseikben egyikük szóvá tette, hogy a heteroszexuálisok nem jó emberek és mindenkinek legalább biszexuálisnak kéne lennie. Azt is megtudtam, hogy a kereszténységet mélyen megvetik. Itt jöttem rá, hogy jobb is, hogy nem maradtam része ennek a közösségnek, egyébként is csupán a külsőm alapján lettem megítélve és ezáltal befogadva. Innentől inkább csak a barátommal töltöttem az időt, de révén, hogy végzős diák volt, ez a tervem nem tartott ki sokáig, csupán az év végéig.

A következő két évben inkább egy-egy diákkal próbáltam barátkozni, de idővel ezek a kapcsolatok is mind felbomlottak. Társágokba meg sehogy se illetem be, hol a nemi identitásom nem felelt meg, hol az alkohol iránti abszolút nem érdeklődésem, a kicsapongó szexuális és egyéb számomra nem kívánatos tevékenységeket teljesen megvettem, emiatt nem akadtam társaságomra. A gimis éveim alatt a négyes átlagból ötös átlag lett, mindenkinek meg akartam felelni a szüleimen kívül. Sokat tanultam az érettségire, sajnos az iskolai tanulmányaim elég nagy része csak nehezítette a felkészülésem. Magyar irodalomból és nyelvtanból, médiából és angol nyelvből kiváló tanáraink voltak, ők teljes mértékben segítettek az érettségire való készülésemet, sajnos matematikából és történelemből itthon kellett mindent megtanulnom. Utolsó évben volt egy lány, akivel szorosabb kapcsolatot ápoltam, két eminens egymásra talált. Nem tudom mi romlott meg köztünk, de ballagás után írásban közölte velem, hogy többé nem tekint rám barátjaként. Ez az esemény megnehezítette az érettségire való készülést, de végül kimagaslóan jól szerepeltem.

2024-ben végre végeztem.

A ma és a holnap

Hat hosszú év után kiszabadultam a rabságból, amit mások szabályai és elvárásai jelentettek. Szereztem egy barátságot és egy szerelmet az utam alatt, nem illetem be egy társaságba sem, nem tartoztam igazán sehova. Rengeteg árulás, kiközösítés és bántás ért. Vártam évekig a kárpótlásra, mert indoktalanul kellett minden ezen dolgokat átélnem, de nem kaptam semmit.

Mielőtt elvittek nyitottam és szabad voltam, mások szerint pont, hogy akkor éltem burokbán. Miután szabadultam bezárkóztam és többé nem éreztem azt a szabadságot, mint azelőtt. Most 20 éves vagyok, nincs baráti köröm, nincs hely, ahova tartoznék és félek is bárhova tartozni. Alig néhány szoros kapcsolatom van a családomon kívül. Az évek alatt erős szociális szorongás alakult ki nálam, attól is félek, hogy személyesen leadjak egy éttermi rendelést, az is görcsbe rándítja a gyomrom, ha be kell mutatkoznom valakinek.

A szerelem és az, hogy úgy tetszettem valakinek, hogy a nőies jegyeim teljes mértékben elrejtettem lendületet adott nyitni a nőiesség felé. Hagytam hosszabbra nőni a hajam, de kitartottam a vagány

rövid frizurák mellett. Kialakult a saját nőies stílusom, megtetszettek a masnis kalapok, a pasztell színű ruhák és a virágminták. A személyiségem mégsem változott sokat, továbbra is imádtam a nyakkendőket és jobban preferáltam a nadrágot mintsem a szoknyát. Nem szeretem a sminket, sem a túlságosan kirívó öltözetet.

Az évek alatt több filmes munkát is készítettem, sokat fejlődtem és továbbra sem adtam fel az álmom mi szerint forgatókönyvíró és rendező leszek, kiegészülve a videóvágás iránti szenvedélyemmel. A továbbtanulást elvettem, itthon nincs olyan egyetem, ami azt kínálná amire nekem van szükségem, ezáltal egy év pihenő mellett döntöttem. Jó döntés volt, újabb filmet készítettem és versenyt nyertem, ez hatalmas visszaigazolás volt számomra.

A külső családi körök nagy nyomást helyeztek rám a továbbtanulással kapcsolatban, ami megnehezítette a kreativitásom újbóli kibontakozását.

Az elmúlt egy évben elkezdtem megírni a forgatókönyveimet, amiknek ötletét már évek óta forgatom a fejemben, ezeken dolgozom továbbra is. Várom egy lehetőségre, hogy bekerüljek a filmes iparba és szabadon alkothassak, itthon sajnos ez nem igazán opció, a szabad alkotásokra nincs pénz. Egyelőre nem tudom, hogy az álmom felé merre induljak, de tudom, hogy nem vagyok képes abban az országban maradni, ahol ilyen szinten meghurcoltak. Kiábrándultam az oktatásból, mégis jelenleg azt fontolgatom, hogy külföldön folytatom tanulmányaim, hogy elmenekülhessek a rendszer elől, ami örök sebeket okozott nekem.

A filmezést továbbra is folytatom, amatőr módon, eszközökkel, ami rendelkezésemre. A forgatókönyveimet amerikai pályázatokra igyekszem beadni, abban bízva valaki majd felfigyel rájuk és továbbra is próbálkozom itthoni filmes pályázatokkal is.

És hogy miért akarok filmes lenni?

Mert imádok alkotni, imádok történeteket kitalálni, olyan történeteket, amiknek van mondanivalója. Olyan filmeket szeretnék alkotni, amit, ha megnéz valaki ott maradjon a moziszékben és hosszú percekig el tudjon gondolkozni, azt szeretném, ha megérinthetném az emberek belsőjét. Szeretném, ha széles nézőközönséghez tudnék eljutni, ha mindenkihez tudnék szólni, ha áttudnék adni valami értéket a mozivásznak keresztül. Sok esemény az életemben fájdalmas ugyan, de abban segít, hogy olyat tudjak írni, ami más, mint a megszokott.

Az álmom, hogy tíz év múlva már a hátam mögött lesz nyolc film, néhány elismerés, talán egy Oscar-díj a legjobb eredeti forgatókönyvért. Ezekután visszavonulok a nyüzsgő és intenzív filmes élettől, de a forgatókönyv írást nem adnám fel, ha támad egy remek ötlet azt mindenképpen megírnám. Elköltöznék egy szabad országba valahol északon és új életet kezdek. Lesz egy házam, szép kertem és egy jól felszerelt konyhám. Igazi tradicionális háziasszony leszek egy férjjel, két-három gyermekkel és három gyönyörű macskával.

Záró gondolat

Gyerekként más voltam, mint a többi kortársam, mert nem jártam iskolába, felfedeztem a világot és csodáltam annak minden részletét - szabadságban éltem.

Tinédzserként más voltam, mert nem lehetett kategóriákba sorolni. Fiús voltam, de az identitásom nem tért el. Szerettem szórakozni, de távol tartottam magam a kicsapongó életmódtól, a buliktól, a káros szokásoktól. Nem hittem a szexualitás értékének lealacsonyításában, sem a felelősség elutasításában.

Amikor felnőtté váltam rájöttem, hogy mindenki más, de én örökre önmagam leszek és nem más.